

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Martiny Andělové a soudců JUDr. Martina Vícha a JUDr. Viléma Šetka ve věci

žalobkyně: **nezl. N. M.**, narozená dne „X“
státní příslušnost Ruská federace
bytem „X“
zastoupená zákonnou zástupkyní L. M., matkou
zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**, IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. října 2022, č. j. MV – 144470-6/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. října 2022, č. j. MV-144470-6/SO-2022, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. OAM-8671-16/DP-2021 ze dne 29. 6. 2022 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobkyně současně navrhovala přiznání odkladného účinku žaloby, tomuto návrhu bylo usnesením krajského soudu ze dne 20. prosince 2022, č. j. 108 A 11/2022-24 vyhověno.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

2. V žalobě žalobkyně namítala, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 29. 6. 2022, č. j. OAM-8671-16/DP-2021, jímž byla zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití, byla zkrácena na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují její práva a povinnosti a vyjádřila přesvědčení, že toto rozhodnutí není v souladu se zákony České republiky. Má za to, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 2 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále již jen s. ř.), nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 s. ř.) a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 s. ř.). Napadené rozhodnutí bylo opřeno o absenci pobytového oprávnění její zákonné zástupkyně – matky L. M. Její zákonná zástupkyně podala dne 14. 4. 2021 žádost o prodloužení platnosti pobytového oprávnění za účelem společného soužití rodiny na území. Žalobkyně přicestovala na území České republiky společně se svými rodiči a bratrem. Nositelem oprávnění k pobytu byla její matka L. M., které byla v září 2017 vydána modrá karta. Dne 2. 1. 2021 podala její matka žádost o prodloužení platnosti modré karty podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 46f odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále již jen „ZoPC“), která byla zamítnuta rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 1. 2022, č. j. OAM-14-34/MK-2021 s odůvodněním, že je důvodné nebezpečí, že by žadatelka (matka žalobkyně) mohla při svém dalším pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Toto rozhodnutí se opírá o utajovanou informaci vedenou mimo spisový materiál pod č. j. V99/2021-OAM. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 3. 2022, č. j. MV-29178-4/SO-22, bylo odvolání matky žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí zamítnuto a žaloba, která proti němu byla podána, byla Krajským soudem v Praze rozhodnutím ze dne 21. 6. 2022, č. j. 59 A 16/2022-57, odmítnuta. Matka žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí kasační stížnost, jíž Nejvyšší správní soud usnesením odmítl s nabytím právní moci dne 18. 10. 2022. Matka žalobkyně podala dne 4. 9. 2022 u žalovaného žádost o obnovu řízení, která byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 20. 10. 2022. Proti tomuto rozhodnutí podala matka žalobkyně ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem žalobu, řízení je vedeno pod sp. zn. 195 A 7/2022. Současně s tímto řízením probíhalo u Krajského soudu v Praze řízení zahájené podáním státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství ve věci přípustnosti vydání občanky Ruské federace L. M. do Ruské federace. Krajský soud v Praze rozhodl dne 1. 3. 2022 o nepřípustnosti vydání matky žalobkyně. Dne 31. 5. 2022 vydalo Ministerstvo spravedlnosti České republiky, odbor mezinárodní trestní, informaci č. j. MSP-47/2021-MOT-T/38, kterou vyrozuměl matku žalobkyně, že ministr spravedlnosti neshledal důvody pro předložení věci Nejvyššímu soudu podle § 95 odst. 5 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci. Správní orgán I. stupně zamítl její žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny z důvodu absence pobytového oprávnění její zákonné zástupkyně. Žalobkyně navrhla v rámci opravného prostředku přerušení správního řízení, této žádosti žalovaný nevyhověl rozhodnutím ze dne 30. 9. 2022. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí, neboť žalovaný její žádost posuzoval pouze ve vztahu k řízení o kasační stížnosti její matky a nevzal do úvahy skutečnost, že dne 4. 9. 2022 byla podána žádost o obnovu řízení ve věci správního řízení o prodloužení modré karty. Vyjádřila přesvědčení, že žaloba podaná matkou, o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, je skutečnost splňující podmínku pro přerušení řízení v případě řízení nezletilého dítěte. Žalobkyně má za to, že v daném případě je důvod pro spuštění

extraterritoriálního účinku Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, protože žalovaný svým rozhodnutím porušuje článek 6 této úmluvy, neboť byt bylo pravomocně rozhodnuto o nevydání její matky k trestnímu stíhání, bylo jí znemožněno pobývat na území ČR v rámci řádného pobytového oprávnění z důvodu utajované informace. Jednání matky žalobkyně, které má být důvodem pro její trestní stíhání, je popsáno v utajovaných informacích, ke kterým žalobkyně nemá možnost se vyjádřit a je jí tím znemožněno unést důkazní břemeno. Garantem jejich práv by měl být v takovém případě soud, který musí zvážit, zda utajovaná informace je dostatečně konkrétní a zda je zřejmé, že byla získána legálním způsobem a je věrohodná. Faktický stav věci žalobkyně vnímá tak, že je porušením Úmluvy o právech dítěte, neboť v jejím případě nebyla učiněna všechna potřebná opatření k tomu, aby byla chráněna před všemi formami diskriminace nebo trestání, které vyplývají z postavení, činnosti, vyjádřených názorů nebo přesvědčení jejich rodičů, zákonných zástupců nebo členů rodiny.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

3. Žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podanou dne 14. 4. 2021 správní orgán I. stupně zamítl podle § 44a odst. 4 s odkazem na § 46a odst. 2 písm. j) ZoPC, neboť nositelce oprávnění ke sloučení rodiny nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. K tomuto závěru správní orgán I. stupně dospěl na základě skutečností, že matka žalobkyně oprávněním k pobytu již nedisponuje, resp. její žádost o prodloužení doby platnosti modré karty byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně zamítnuta, což bylo následně potvrzeno v odvolacím řízení a věc byla pravomocně ukončena dne 1. 3. 2022. S takovým závěrem se žalovaný plně ztotožnil a odkázal na obsah spisového materiálu a napadeného rozhodnutí, konkrétně na strany 4 až 6, kde jsou uvedeny důvody, pro které žalovaný rozhodl podle § 90 odst. 5 s. ř. a vypořádány námitky žalobkyně k důvodům zamítnutí žádosti, které obsahově odpovídají žalobním námitkám. K žalobním námitkám vztahující se k nevyhovění žádosti o přerušení odvolacího řízení uvedl, že žalobkyně byla v tomto usnesení poučena o možnosti podat odvolání podle § 76 odst. 5 s. ř., což neučinila. Žalovaný trval na tom, že správní orgány postupovaly v dané věci v souladu s platnou právní úpravou a byl řádně zjištěn rozhodný skutkový stav.

Jednání soudu

4. Účastníci byli vyzváni, aby se vyjádřili k záměru krajského soudu rozhodnout podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále již jen s. ř. s), bez nařízení jednání. Žalovaný s tímto postupem souhlasil, žalobkyně se v poskytnuté lhůtě dvou týdnů ode dne výzvy krajského soudu nevyjádřila, krajský soud tak presumoval, že s uvedeným postupem souhlasí a o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.

Posouzení věci soudem

5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první ZoPC. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Krajský soud se nejprve zabýval zákonností rozhodnutí ze dne 30. září 2022, č. j. MV-144470-4/SO-2022, respektive tím, zda uvedené rozhodnutí ve svém důsledku zapříčinilo nezákonnost meritorního rozhodnutí. Uvedeným usnesením nebylo vyhověno žádosti žalobkyně na přerušení správního řízení o odvolání a správní řízení nebylo přerušeno. Toto rozhodnutí správní orgán – žalovaný odůvodnil tím, že žalobkyně v průběhu odvolacího řízení požádala o přerušení správního řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) s. ř., a to do právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti matky účastnice, když v tomto řízení má být řešena předběžná otázka. Správní orgán v tomto rozhodnutí vysvětlil, proč se neztotožnil s názorem žalobkyně, že řízení o kasační stížnosti matky účastnice má povahu předběžné otázky. Konstatoval, že matka účastnice řízení v době rozhodování žalovaného nedisponuje platným pobytoým oprávněním, o jehož prodloužení by mohla žádat, neboť řízení o její žádosti sp. zn. OAM-14/MK-2021 o prodloužení platnosti modré karty bylo pravomocně ukončeno dne 1. 3. 2022 nabytím právní moci rozhodnutí Komise č. j. MV-29178-4/SO-2022. Na tom nic nezměnilo ani to, že matka účastnice při podání kasační stížnosti požádala o odkladný účinek, neboť v případě, kdy by byl kasační stížnosti přiznán, je sice matka účastnice oprávněná pobývat na území České republiky do pravomocného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ale nelze na ni hledět jako na cizince s povoleným pobytem na území. Řízení ve věci pobytového oprávnění matky účastnice tak nemůže představovat předběžnou otázku. Nepřisvědčil ani názoru, že souběžně vedené řízení o vydání matky může mít vliv na správní řízení, protože usnesení Krajského soudu v Praze o nepřípustnosti vydání matky účastnice nemá vliv na pobytové oprávnění matky účastnice, resp. nemá vliv na její žádost sp. zn. OAM-14/MK-2021, potažmo na posouzení kasační stížnosti. Krajský soud konstatuje, že vzhledem k tomu, že žalobkyně podala žádost o přerušení řízení až v rámci odvolacího řízení, správně o ní rozhodoval žalovaný, a to za použití správního předpisu (s. ř.) a jeho správných ustanovení (§ 64 s. ř.). Jeho rozhodnutí krajský soud shledává věcně správným, neboť nebyl dán žádný z důvodů pro přerušení řízení, které § 64 s. ř. vypočítává, zejména absentoval speciální důvod, který by byl v daném správním řízení stanovený ZoPC a žalobkyní označená otázka nebyla předběžnou otázkou pro rozhodnutí ve věci samé, neboť, jak žalovaný správně zdůraznil, výsledek řízení o kasační stížnosti zákonné zástupkyně, případně řízení o jejím vydání k trestnímu stíhání, je zcela irelevantní ve vztahu k existenci pobytového oprávnění zákonné zástupkyně žalobkyně, když řízení o takové žádosti bylo pravomocně skončeno dne 1. 3. 2022 a ve vydávacím řízení existence či udělení pobytového oprávnění řešena není. Žalovanému lze dát za pravdu, že žalobkyně byla správně poučena podle § 76 odst. 5 s. ř., že může proti uvedenému rozhodnutí podat odvolání, což neučinila. Systém soudního přezkumu správních rozhodnutí je přitom vystavěn na principu subsidiarity, podle kterého se lze soudní ochrany domáhat teprve po vyčerpání možnosti nápravy nezákonného rozhodnutí správního orgánu právními prostředky správního řízení, namísto tohoto obecného principu subsidiarity se však uplatní zvláštní případ subsidiarity, který ve vztahu k řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je vyjádřen v § 68 písm. e) s. ř. s. tak, že žaloba je nepřípustná též tehdy, domáhá-li Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Rozhodnutí správního orgánu o přerušení řízení spadá mezi úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. Žaloba proti němu je tedy nepřipustná podle § 68 písm. e) s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2009, sp. zn. 4 As 48/2008-23, dostupný na www.nssoud.cz). Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že kasační stížnost, na kterou žalobkyně poukazovala, byla usnesením Nejvyššího správního soudu odmítnuta a toto usnesení nabylo právní moci dne 18. 10. 2022.

8. Krajský soud se dále zabýval velmi obecně namítanou nepřezkoumatelností meritorního rozhodnutí. Soud v tomto směru poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „*z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci dostál, neboť v meritorním rozhodnutí naprosto srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Zdejší soud proto vyhodnotil toto rozhodnutí jako přezkoumatelné, vyhovující požadavkům § 68 odst. 3 s. ř. Tuto námitku tedy vyhodnotil jako nedůvodnou.
9. Z obsahu správního spisu vyplývá, že pobyt žalobkyně na území ČR byl vázán na existenci pobytového oprávnění její zákonné zástupkyně, která jej však ke dni 1. 3. 2022 pravomocně pozbyla.
10. Dle § 44a odst. 4, poslední věta ZoPC, platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).
Dle § 46a odst. 2 písm. j) ZoPC, Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, nebyla prodloužena nebo skončila, anebo nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena
11. Zákonné zástupkyni žalobkyně nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, správní řízení bylo pravomocně ukončeno ke dni 1. 3. 2022. Žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 17. 4. 2019 do 16. 4. 2021. V době rozhodování správního orgánu I. stupně tedy byla dána negativní podmínka pro nevyhovění žádosti o prodloužení jejího pobytu podle § 44a odst. 4 věty poslední ZoPC.
12. Dle § 174a odst. 1 ZoPC ve znění účinném do 31. 8. 2022, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.

vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

Dle čl. 3 bod 1 Úmluvy o právech dítěte (sdělení ministerstva zahraničí 104/1991 Sb.), zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnymi orgány.

13. Soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých. Nejvyšší správní soud nicméně v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“* Byť se tyto závěry Nejvyššího správního soudu vztahují k jinému ustanovení zákona o pobytu cizinců, jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i v projednávané věci. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu ostatně vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že aby byl správní orgán povinen se zabývat námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, musí být tato námitka i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).
14. Žalobkyně je dítětem ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právech dítěte, žalovaný tak správně vážil její zájmy při svém rozhodování. Vyšel ze správné premisy, že pobytová oprávnění žalobcovy rodiny jsou provázána, členové žalobcovy rodiny tak v případě, že budou muset vycestovat z České republiky, zůstanou nerozděleni. Nepřiměřenost rozhodnutí nemůže být dána jen tím, že žalobkyně je v České republice integrována, neboť totéž lze říci o každém cizinci, který určitou delší dobu v ČR pobývá, každý cizinec by si měl osvojit

zdejší kulturu, zvyky, najít si zde zaměstnání, případně začít se vzdělávat. Krajský soud se neztotožňuje s tím, že by žalovaný nevzal při svém rozhodování dostatečný zřetel na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8. Podle čl. 8 této úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence a státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalovaný velmi podrobně vysvětlil, jak poměřoval veřejný zájem a dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zdůraznil, že žalobkyně nebude zamítavým rozhodnutím odtržena od ostatních rodinných příslušníků, a navíc jí zanikne pouze jeden typ pobytového oprávnění, když v podstatě v odůvodnění napadaného rozhodnutí podal žalobkyni návod na to, jak si má obstarat jiné pobytové oprávnění (vízum k pobytu nad 90 dnů). Je ostatně třeba zdůraznit, že do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve přetne vytvořené vazby (srov. nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Na uvedených závěrech nic nemohou změnit i další skutečnosti, jež žalobkyně uvádí ve svém podání ze dne 10. 3. 2023, kde popisuje obtíže, které jí i příslušníkům její rodiny působí život v ČR bez povolení k pobytu (bez dokladů). Uvedené obtíže nemohou být odstraněny v tomto řízení, protože toto řízení nemůže vést k tomu, aby žalobkyně (znovu) získala pobytový titul.

15. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti krajský soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybeních žalovaného neshledal důvodným a má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 s. ř. s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno. Rovněž soud neshledal, že by žalovaný nedostál povinností uloženým mu § 89 odst. 2 s. ř. jako odvolacímu orgánu. Soud tedy vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. března 2023

Mgr. Martina Andělová v. r.
předsedkyně senátu